

Osa 4

19.9. Puerto Rubiconissa, Lanzarotella

Olemme päässeet nyt Kanarialle. Matkaa kotisatamasta on kertynyt noin 4000 mailia. Gibraltarilta purjehdimme Porto Santoon, joka on toinen Madeiran saariryhmän kahdesta asutusta saaresta. Se teki meihin suuren vaikutuksen karuudellaan, kun taas Madeira oli yllättävän vihreä. Purjehduksella. Porto Santoon saimme kaksi dolphin-kalaa, jotka maistuivat todella hyvältä. Sen jälkeen kalaa ei ole tullutkaan, muutaman kerran joku on ollut pyydyksessä kiinni mutta päässyt irti. Kanarian saariin tutustuminen on vasta alkuvaiheessaan ja on mielenkiintoista nähdä, kuinka paljon tämä paljas Lanzarote poikkeaa läntisemmistä saarista. Yksi ”merkittävimmistä” tapahtumista viimeisen kuukauden aikana on se, että olemme saaneet hankituksi kaasua!

Näin kertoo matkapäiväkirja:

21.8. Kun menimme Gibraltarille postittamaan edellistä kertomusta ja postikortteja, kaupunki oli lähes autio. Kaikki liikkeet ja suurin osa ravintoloista oli kiinni ja ihmisiä varsin vähän liikkeellä. Illalla joimme pullon shampanjaa Helsinkiin muuttamiseni 10-vuotispäivän kunniaksi.

22.8. Nukuimme pitkään. Jollailimme Gibraltarille, ostimme perämoottoriin polttoainetta ja läksimme etsimään kirjastoa. Keskusautiota oltiin juuri tyhjentämässä poliisivoimin ja se eristettiin poliisin merkkinauhoin. Kuulin jonkun puhuvan pommiuhasta, viranomaiset eivät mitään kuuluttaneet. Kuinka lie? Kävelimme siis toista reittiä kirjastolle, joka oli erikoinen rakennus sisäpihoineen ja monine taideteoksineen. Nettiyhteys maksoi vain 0,75 £ / 30 min., mutta oli armottoman hidas (modeemiyhteys!). Koska tuuliennusteet näyttivät suotuisilta, aloimme veneelle palattuamme valmistautua noin 580 mailin purjehdukseen Madeiralle.

23.8. Nousimme ylös kello 2 todettuamme, että hiostava kuumuus ja hyttysset eivät anna meidän nukkua, joten oli sama nostaa ankkuri ja lähteä matkaan. Gibraltarin lahti oli hankala navigoida, koska laivojen ankkurivalot ja liikkeessä olevien alusten valot oli vaikea erottaa rannan valoista. Purjehdimme Helmerin (=autopilotti) ohjaamana – huollon jälkeen se suoriutui hyvin voimakkaan virran tepposistakin. Vaikka tuulta oli mukavasti ja purjeet vetivät hyvin, virta hidasti vauhtimme alimmillaan n. 3 solmuun. Tarifan luona virittelimme tuuliperäsimen töihin. Tuuli alkoi yltyä ja välillä menimme aikamoista haipakkaa. Tuuliperäsimen kiinnityksen kestävyydestä alkoi syntyä epäilyksiä kovassa menossa, joten 24.9. illalla otimme sen pois käytöstä ja siirryimme Helmerin ohjaukseen. Purjehdimme iso reivattuna ja kutterilla. Aallokko oli aika hurjaa ja paiskoi Erica miten sattui.

25.8. Yöt ovat olleet hyvin kosteita ja lämpimiä. Kuu on puolikkaanakin valaissut öitämme ja auringon nopea putoaminen mereen jaksaa ihmetyttää meitä joka ilta. Puurot klo 10.30 ja vähän rauhallisempaa menoa. Olin ollut hiukan huonovointinen, onneksi alkoi helpottaa. ”Miehistö heräsi henkiin”, oli kipparin toteamus.

26.8. Aamulla istuinlaatikosta tehtiin kylpyhuone ja peseydyimme kunnolla makealla vedellä. Vähän pilvisempi päivä. Kippari sai hälytyksen Pekka viehekelalle joka pärräsi armottomasti vieden siimaa ulos täyttä vauhtia. Vieheen kahdessa peräkkäisessä koukussa oli samalla kertaa dolphin- kala kiinni. Ennen kannelle saamista ne hyppivät ja tekivät aikamoisia tempauksia suuntaan jos toiseen. Otto vaaka näytti niiden painoksi hieman päälle kilon per kala (vaaka ei kylläkään ole kalibroitu tai tarkennettu alle 10 kilon painoisille kaloille.) Juuri kun kalat oli saatu kannelle alkoi Mikko kela valittaa saaliin iskeytymisestä vieheeseen. Kala – mikä lie, mutta näytti ja tuntui isolta – karkasi, tempaisten vieheen kiinnityslukot suoriksi vieden Gibraltarilta hankitun 13 punnan vieheen mennessään. No, noissa kahdessa kilon kalassakin oli meille yllin kyllin syömistä. Linnut pitivät meille lentonäytöksiä pyöriskellen Erican ympärillä, kahta eri lajia. Tutkimme lintukirjaa ja luulimme tunnistaneemme ne – isoliitäjiä ja ulappapäaskyjä – kuinkahan lienee? Maukkaan kala-aterian jälkeen noin kymmenen yksilön delfiiniparvi tuli meitä ilahduttamaan. Seine Seamount-matalikon kohdalla. Ne uivat 3 - 4 rinnakkain aivan Erican keulan edessä, melkein sitä hipoen ja joku harrasti pujottelua keulakuohussa. Juuri kun Kari ehti hakea kameran kuvataksaan niitä, ne läksivät pois. Tämä näytös oli tarkoitettu vain meille!

27.8. Se vähäinen tuuli, joka puhalsi, tuli suoraan takaa, joten purjeet vain lepsuttivat eikä matka edennyt lainkaan. Moottorihommia siis. Porto Santon saari näkyi jo noin 30 mailin päähän. Lähempänä näimme, kuinka karua täällä onkaan. Vihreätä ei juurikaan ollut näkyvissä. Laituriin tulo oli helppoa, sillä ilmoitin ennen Porto Santon satamaa VHF:llä tulostamme ja meitä oltiin sitten vastaanottamassa laiturin. Vastaanottaja esitteli itsensä meille käsipäivällä ja toivotteli kovasti tervetulleeksi. Ilmoittautuminen paperisotineen (tulli + marina) veivät noin tunnin aikaa, hiki tuli.

Illalla kävimme pitkästä aikaa (viimeksi Visbyssä!) ulkona syömässä, teki mieli pihviä ja ranskalaisia. Kun vihdoinkin saimme ruuan eteemme, palautui mieleen – sen lisäksi, että pidän ruuanlaitosta – miksi yleensä syömme Ericassa. Ruoka oli surkeata eikä viinissäkään ollut hurraamista! Illalla tutkailimme aallonmurtajassa olevia veneiden logoja ja etsimme omallemme sopivaa tilaa. Suomalaisveneiden merkintöjään löytyi aika monta.

28.8. Nukuimme pitkään. Kari kaivoi polkupyörät esille ja kiinnitti matkamittarin omaansa ja sillä välin minä aloin suunnitella aallonmurtajamaalausta. Aioimme vuokrata auton kaupungista, mutta sinne pyöräiltyämme meille kerrottiin hotellista asiaa tiedustellessani, että niitä saa vain lentoasemalta viiden kilometrin päästä. Emme halunneet lähteä helteessä ajamaan sinne asti, kun emme tienneet, onko matka kovin mäkinen, joten päätimme kysellä autoa marinasta. Asia järjestyi kuitenkin kaupungilta – saimme autonvuokrausfirman kojusta kyydin lentoasemalle. Ajelimme lähes kaikki tämän 42 m² kokoisen saaren tiet. Kovin oli karua joka puolella lukuun ottamatta golfkenttää, joka oli vihreä keidas keskellä erämaata. Aikoinaan täällä on viljelty viiniä ja kai muutakin pengerrytyillä rinteillä,

mutta nyt viljelmiä ei enää juurikaan näkynyt. Ajoimme 440 metriä korkean Pico Castellon, ”kutakuinkin virheettömän vulkaanisen vuorikeilan” näköalapaikalle, josta kapusimme noin tunnin matkan sen huipulle. Koko vuori oli pengerrytetty siitä lohkoituista kivistä – kyseessä oli vedenkeruujärjestelmä, joka oli edelleenkin käytössä. Huipulla oli talo ja puutarha sekä mahtavat näköalat.

29.8. Kävimme aamulla marinassa tiedustelemassa perävahvistus-hitsausmahdollisuutta ja meille luvattiin, että mies tulee tutkimaan tilannetta klo 14. Siis kipin kapin rauta- ym. kauppoihin tarvikkeita etsimään! Lamppukaupasta etsimme tavallista työvalaisinta, mutta kun sellaista ei löytynyt, ostimme halogeenilampun. Siinä ei ollut johtoa lainkaan ja siihen ähellettiin johto liikkeessä. Lamppu maksoi 12 € ja toiset 12 € kehtasivat veloittaa johdosta ja asennuksesta! Ostimme myös maailmanradion (22€). Josko nyt kuuluisimme muutakin suomenkielistä puhetta kuin toistemme höpinät... Hitsaaja saapui vasta tiedustelujen jälkeen klo 16 ja lupasi tulla huomisaamuna klo 10 hoitamaan homman. Kari sai ostettua lasikuidutstarvikkeet häneltä ja suoritti illalla suururakan ja vahvasti peräseinää hiki virraten ja pää pökerryksissä.

30.8. Käänsimme veneen aamulla toisinpäin amerikkalaisveneeseen

norjalaiskipparin ystävällisellä avustuksella ja Kari irrotteli lautoja perätasosta hitsaria varten. Hän saapui jopa hiukan etuajassa ja hoiteli homman. Minä ahersin sillä välin seinämaalauksen kanssa – että tulikin valittua niin epätasainen kohta! Pyöräilimme kylillä. Matkan varrella tien reunassa seisoskelee joka päivä söpö aasi ja vein sille nahistuneen omenan. Hyvin näytti maistuvan. Kävimme nettikahvilassa, tai oikeastaan pelipaikassa, jossa oli niin hirmuinen meteli, ettemme pystyneet olemaan siellä edes maksettua nettiaikaamme loppuun. Illalla sataman vieressä olevan La Roca Yachtclubin ravintolan valot tuikkivat kutsuvasti ja kävimme siellä juomassa Irish Coffeet. Valitettavasti olimme jo syöneet, sillä siellä oli herkulliset tuokset ja lihaa / kalaa valmistettiin avotulella ja puitteet olivat muutenkin mitä

viehättävimmät. Harmi kyllä paikka on auki vain maanantai- ja tiistai-iltaisina, kun Madeiralta tuleva laiva yöpyy Porto Santossa.

31.8. Lakkauspäivä: Hioimme ja lakkasimme veneen ruffin, ja siinä päivä melkein vierähtikin. Saatuamme urakan suoritettua kävelimme hiekkarantaa pitkin melkein kaupunkiin asti.

1.9. Pyöräilimme kaupungilla pariin otteeseen. Vein aasi-ystävälleni kaalia – se olisi varmaankin pitänyt enemmän omenasta, sillä kun se huomasi, mitä tarjolla on, se alkoi hamuilla reppuani kuin etsiäkseen jotain parempaa eikä koskenutkaan kaaliin. Palatessamme kävin uudelleen tervehtimässä sitä, ja nyt kaali oli syöty. Iltapäivällä ehostelin vielä vähän aallonmurtajamaalausta.

2.9. Aika vaihtaa maisemaa. Veneremontti oli edullinen: tarvikkeet (lasikuidut + aineet + hitsaukseen käytetyt tarvikkeet 46 €, työ 37,50 € (1,5 h x 25 €)). Tullivirkailija kirjasi meidät uloskirjauksen sijasta sisään – kyllä se kesti ja vähän ihmettelimme miksi meiltä kysytään lähtiessä tiedot, jotka oli jo kysytty tullessa. Yhden uuden kysymyksenkin hän kyllä keksi: veneen entinen nimi. Kyllä sitä päiviteltiin ja harmiteltiin kun erehdys vihdoinkin paljastui! Puolipilvisessä säässä purjehdimme genaakkerilla pari tuntia ja moottoroimme toiset pari. Ankkuroimme Madeiran itäisimpään kärkeen Baia de Abraan. Ankkuripaikka oli autioiden korkeiden kallioiden keskellä. Valitettavasti tuuli kääntyi etelään ja swelliä oli sen verran, että emme halunneet jäädä sinne yöksi, joten kahvit juotuamme jatkoimme matkaa läheiseen Quinta do Lorde Marinaan. Marina oli pelkkää rakennustyömaata – laiturit toki valmiit, mutta kaikki muut rakennukset kesken. WC- ja suihkutilatkin olivat parakeissa. Satamamaksu (perittiin etukäteen 50 €, ylimääräinen palautettaisiin lähtiessä) maksettiin mäen päällä olevaan satamakonttoriin, joka sijaitsi vanhassa hotellirakennuksessa. Rakennus oli rapistunut ja henki mennyttä loistoa. Remontti näytti sielläkin olevan meneillään.

3.9. Rosvopaistipäivä Säyneensalossa! Suomeen ei ole erityisemmin ollut ikävä, mutta nyt olisi mukava viettää pari päivää hyvässä seurassa Kallaveden rannalla. Moottoroimme muutaman tunnin matkan Funchaliin ja ankkuroimme sataman ulkopuolelle muutaman muun veneen joukkoon. Swelliä oli hiukkasen, mutta ei häiritsevästi. Kävimme pikaisesti ilmoittautumassa ja läheisessä supermarketissa. Illalla kävimme uudelleen kaupungilla, kävelimme parissa kauniissa puistossa ja ihastelimme kuvioituja katukiveyksiä. Meneillään oli jonkinlaiset viininkorjuujuhlat: Kansantanssi- ym. esityksiä, viininpoljentaa ja viinimaistiaisia 1 / lasillinen. Väkeä oli liikkeellä kadut mustanaan. Kiertelimme vähän syrjäisempiä katuja ja kuljimme muun muassa sellaista katua, jossa oli vieri vieressä pieniä, yhden näyteikkunan levyisiä kenkäkauppoja.

4.9. Vene keikkui yöllä varsin epämukavasti, hyvä että sängyssä pysyimme. Jollailimme siis heti aamulla kysymään paikkaa satamassa. Yhdeksi yöksi olisimme päässeet kolmanneksi tai neljänneksi rivissä toisten veneiden kylkeen kiinni, sitten satamaa tyhjennettäisiin Kanarialta tuleville regattaan osallistuville veneille. Ei kiitos. Päätimme lähteä matkaan varmistaaksemme itsellemme seuraavassa satamassa laituripaikan. Palaisimme ehkä Funchaliin taksilla tai vuokra-autolla, paljon kiinnostavaa nähtävää täällä varmasti olisi. Maisemat olivat mahtavat moottoroidessamme Calhetaan. Rannoilla oli hotelleja jyrkkien kalliorinteiden kupeessa, pengerryttyjä viljelyksiä uskottoman jyrkillä rinteillä ja jotkut pikku talot näyttivät suorastaan roikkuvan kalliosta. Calhetan satama oli upouusi ja aika tyhjä. Laitureiden vieressä oli rivi uusia rakennuksia lähes tyhjillään – valmiita tosin, toisin kuin Quinta de Lordessa – muutama kahvila vain toiminnassa. Tullessamme satamassa oli yksi suomalaisketsi, siirtopurjehduksella Kanarialle. Sataman vieressä oli hotelli jonka edessä oli Madeiran suurin hiekkaranta ja takana supermarket sekä pienen pienen kylä korkeata rinnettä kiemurtelevan tien varrella. Kävimme kävelyllä ja kiipesimme rinnettä ylös liikenneympyrälle asti, sitten riitti. Illalla nautimme tuhdit Irish Coffeet rantakuppilassa.

5.9. Aamulla ilmassa oli savua, mutta onneksi se haihtui. Kävimme taas kerran tiedustelemassa kaasupullontäyttömahdollisuutta – turhaan. Jollailimme rantaa pitkin viereiseen pikku kylään ja rantauduimme mustista kivistä koostuneelle rannalle. Rantabulevardi oli leveä ja lyhyt, kylässä muutama ravintola. Paluumatkalla ajelimme hiljalleen ja katselimme veden ja valon leikkejä pohjakivissä. Veneellä virittelin kannella riippumaton, jossa oli mukava lekotella tuulen hiukan viilentäessä oloa. Illalla kävimme olusilla hotellin ravintolassa. Täällä on merkittävästi äänneveivä lintuja, kuin Aku Ankaa ja pikkuoravia sekaisin. Linnut ovat valkoisia ja äänneveivät pimeään tultua lentäessään. Päivällä ne pitävät joukkolentoharjoituksia lennähtäen marinan takana olevilta jyrkiltä kalliorinteiltä pienen pyrähdysten ja taas takaisin. Olisi kiinnostavaa tietää, mitä nämä otukset oikein ovat.

6.9. Yöllä tuuli aika lailla. Aamulla tuli muutama, juuri ja juuri havaittava pisara vettä, sitten alkoi taas päivä paistaa. Pesimme sprayhoodin ja istuintyyny, sitlooran penkit ja Suomen lipun, joka ilmeisesti Portugalin savupilvissä oli

saanut ikävän harmaan sävyn. Huolto- ja kunnostushommia näyttää riittävän jatkuvasti. Pesu-urakan päätteeksi kävimme uimassa.

7.9. Ajoimme taksilla Funchaliin Montelle (vuori kaupungin yläpuolella), 55 €. Ostimme Karille erikoisen Madeira-hatun, katselimme korivaunulaskijoita (kaksi miestä olkihatut päässään, valkoisiin pukeutuneina, paksupohjaisissa kengissä ajeluttavat turisteja jalaksilla varustetuilla korituoleilla mäkeä alas kaupunkiin) ja läksimme kävelemään kohti levadaa. Ikävä kyllä emme sitä löytäneet kunnan karttojen puutteessa. Samoin kävi myös ruotsalaispariskunnalle, jonka tapasimme ja jonka kanssa yhdessä tavailimme oppaitamme ja karttojamme. Kävelimme siis paikallista pikkutietä alas. Alussa tien varret olivat metsää, rotkoja ja kalliota, alempana oli asutusta. Talot ja niiden pikkuruiset pihat (se mitä niistä näkyi, iso osa oli muurien takana) olivat erittäin hyvin hoidettuja. Loppumatkasta tulimme alas pitkiä kapeita rappusia. Toisella reunalla oli talojen pihamuuri tai seinä, toisella puolen kallioseinämä. Vaakasuntaan kulki siellä täällä n. 2 metriä leveitä kujasia. Täällä olisi ollut mukavaa kuljeskella enemmänkin, mutta jaloissa painoi jo. Kävelimme siis 3,5 tuntia näkemättä levadaa. Onneksi sää oli puolipilvinen tai pilvinen. Kaupunkiin päästyämme joimme hyvin ansaitut oluet ja läksimme bussilla takaisin Calhetaan (7,90 € yhteensä). Bussi ajoi kiemurtelevia pikkuteitä henkeäsalpaavien rotkojen reunoilla pikkukylästä toiseen töräyttellen torveaan ennen jyrkimpiä mutkia – ja meistä tuntui, että hurjaa vauhtia! Saimme nauttia matkasta yli kaksi tuntia, kun taksimatka osittain Rapidoa (pikatie 35 km) pitkin kesti vajaan tunnin. Illalla kävimme syömässä hotellin ravintolassa. Pettymys taas kerran: Karilla sitkeä jäntereinen pihvi, minulla mauton ja kylmä uuniperuna (liha tosin mureaa ja maukasta), vihannekset mauttomia. ...

8.9. Jouduimme aamulla miettimään pitkään, mikä päivä tänään on. Tarkastimme asian kännykästä, gps:stä ja ilmapuntarista ja sitten vasta vakuutuimme asiasta. Harkitsimme Funchaliin lähtöä, mutta päädyimme starttiin kohti Lanzarotea illemmalla. Valmistelimme Erican lähtökuntoon, kävimme kaupassa ja söimme. Lähtö klo 17.30 ja matkaa edessä 280 mailia. Illan hämärtyessä pilviverhot ryömivät pitkin Madeiran vuorten kupeita ja siellä täällä näytti satavankin.

Myöhemmin sää kirkastui ja valonauhat koristivat saarta, joka näkyi mereltä kokonaan. Kaunista! Totesimmekin, että vain mereltä riittävän kaukaa tai ehkä lentokoneesta voi nähdä tällaista. Tuuli oikkuili alussa ja välillä purjehdimme, välillä moottoroimme. Yöllä rysäytti vettäkin pikaisen kuuron.

9.9. Merivesi edelleen n. 25-asteista, lämmintä ja aurinkoista. Matka eteni hissun kissan Luin matkakertomuksia lehtileikkeistä ja sain virikkeen huhuilla valaita (monet veneilijät ovat näillä vesillä valaita nähneet) – turha vaiva. Ei valaita. Laivojakaan ei ole näkynyt sitten Madeiran rantojen.

10.9. Yö päästiin makeasti purjeilla tuuliperäsimen hoitaessa ohjaushommat. Pilvinen aamu, päivällä taas paistetta. Muutaman kerran pyydyksessä oli kala, mutta karkuun pääsivät. Ensimmäisen kerran kuuntelimme maailmanradiota, jossa kerrottiin Suomen hallituksen ministerivaihdoksista ja juttu suomalaisista siirtolaisista Alaskasta vuodelta 2001.

Kuuntelimme yön pimeässä ihmisten haastatteluja hartaana ja hiljaa, kuten vanhan putkiradion aikaan, tuulen pitäessä konserttiaan purjeissa ja veden kohistessa veneen kylkiin. Radion kohinasta ja itse jutusta tuli mieleen ihan Pekka Tiilikaisen aikanaan juontamat urheiluselostukset Lahden hiihtokisoista.

11.9. Samaa mukavaa menoa jatkuu perille asti. Olimme perillä Isla de Graciosa Playa Francesassa pilkkopimeässä

klo 6. Ankkuroimme noin kymmenen veneen joukkoon laittamiseksi ja kävimme vähäksi aikaa nukkumaan. Aamulla siirsimme venettä vähän rannemmaksi ja laitoimme paikat kuntoon. Ankkurissa oli useita jo ennen nähtyjä veneitä – samoja reittejä tässä näköjään seilaillaan. Maisema on äärimmäisen karu. Edessämme on 172 metriä korkea vuori, sen ympärillä laavakenttää, soraa ja vain vähän vihreätä pilkkottaa jossain. Hiekkarantoja on muutama peräkkäin, varsin tyhjillään. Rannassa on jonkun kivistä rakennettu asutus, kanojakin pihalla. Pistäydyimme illalla rannalla kävelyllä.

12.9. Jollailimme rantaan. Kari kävi lenkillä, minä katsomassa seuraavaa lahtea. Iltapäivällä kävimme kävelyllä ”tulivuoren” juurella. Rantapoukaman vieressä oli mahtavat rantatyrskyt, vaikkei merellä ollut aallokkoa juuri lainkaan ja ranta oli suojan puolella. Maaperä näytti olevan pelkkää kiveä ja hiekkaa. Siitä huolimatta siellä täällä sinnitteli erilaisia kasveja. Veneelle palatessamme Easy-saksalaisveneen kippari huhui meitä ja lähelle päästyämme kertoi, että Erica oli ollut karkuteillä ajelehtimassa noin puolen mailin päässä merelle päin. Ranskalaisveneestä (jonka jollassa ei ollut perämööttoria) karkumatka oli huomattu ja Easyn kippari oli ajanut Erican kiinni. Onneksi virta-avaimet olivat paikallaan, joten hän oli ajanut veneen takaisin ankkuriin. HUH!!! Olimme poissa vain vajaat puolitoista tuntia, ja siihen asti vene oli pysynyt täysin paikallaan. Mietimme, mahtoiko erään englantilaisveneen ankkurointiyritys irrottaa meidän ankkurimme.

13.9. Vietin levottoman yön käyden useampaan kertaan tarkastamassa sijaintimme. Ankkuri piti kuin tauti! Aamulla sitten nukuttikin pitkään. Nukkuessani Kari askarteli meille uuden LED-ankkurivalon, sillä aurinkokennovalomme on teholtaan kehnonlainen. Iltapäivällä kävelimme kylälle halki autiomaan – maisemasta tulee mieleen ihan lännenelokuvat, jos ei katso merelle päin. Kylän kadun olivat pelkkää hiekkaa, ei päällystetty missään – kuten ei muuallakaan koko saarella. Jeepillä täällä ajellaan pitkin hiekkaisia uria. Talot olivat vitivalkoisia sinisine ikkunanpuitteineen. Rannalla oli aika paljon teltoja, ja nämä telttaretkeläiset vaeltelevat saarella joko jalkaisin tai maastopyörillä. Kylässä on vierasvenesatama, ja joitakin vierasveneitä siellä näytti olevankin. Tilaa luultavasti löytyisi, mutta emme halunneet lähteä kauniista ja suojaisesta ankkuripaikastamme sivistyksen pariin. Kävimme kauppoissa ostamassa vähän täydennystä muonavarastoon. Poissa ollessamme ankkurilahteen oli tullut kaksi turistilaivaa. Ihmiset oli kuljetettu rannalle ja osa paistatteli päivää, osaa ajelutettiin vesiskootterin vetämillä ”makkarilla” pieni lenkki merellä., Hauskaa näytti olevan! Ankkuriin tuli tuttu ranskalaisvene, jonka näimme ensimmäistä kertaa Porto Santossa. Noin 40-jalkaisessa teräsketsissä on isä, äiti ja viisi lasta. Vanhin on noin 8 – 9 –vuotias poika, loput tyttöjä, nuorin parivuotias. Porto Santossa äiti pesi laiturilla pikkupyykkikoneella pyykkiä tuntikausia useampana päivänä ja muuta

askarettakin näytti riittävän. Muutaman päivän kuluttua he siirtyivät satama-altaaseen ankkuriin, ja matkaa rannan ja veneen välillä tehtiin pikkupojan miehekkäästi ohjastamalla pienen pienellä kumiveneellä, joka vuoti niin, että siitä piti lappaa vettä pois joka kerta ennen liikkeelle lähtöä. Sen jälkeen olemme nähneet ”Perheen” myös Funchalissa. Ihaillen ajattelempa sitä intoa, sisua ja tarmoa, jota tarvitaan moisen joukon hoitelemisessa veneolosuhteissa ja varsinkin monen päivän purjehdusten aikana.

14.9. Kari kävi lenkillä, minä paistattelin päivää ja virkkasin rannalla. Kari vähän snorklaili, mutta pohjassa ei ollut mitään elämää. Uimme ja peseydyimme. Aioimme viettää mukavan tuokion rannalla, mutta turistilaitivat tulivat taas ja totesimme paremmaksi jollailla kylälle. Joimme oluet ja kävimme kaupassa. Iltapäivällä - näyttää siltä, että ranskalaisperheellä on tapana lähteä rannalle n. klo 17 ja palata veneelle n. klo 19, - ”Perheen” pikkupoika ui isänsä kanssa pitkäkän matkan veneeltä hiekkarannalle äidin ja tyttöjen mennessä jollalla. Paluumatkan poika ui äitinsä kanssa. Aikamoinen suoritus! Kaasuntarve alkoi taas vaivata mieltämme, joten päätimme jatkaa huomenissa matkaa kohti Lanzarotea.

15.9. Lepsu keli, ja koska halusimme päästä jo tänään kaasua hankkimaan, purjehdimme vain osan matkaa päämääränämme Puerto de Naos, jonka lähellä satamaoppaan mukaan on paikka, nimeltään Disa, jossa saa kaikenlaiset kaasupullot täytetyksi. Satama oli surkea; ahdas ja rumakin. Jollailimme rantaan ja ulkoilutimme kaasupulloja jalan jonkin aikaa. Pyysimme yhdessä baarissa tarjoilijaa tilaamaan meille taksin. Hän kaivoi jostain esille puhelinnumeron, kirjoitti sen paperille ja osoitteli yleisöpuhelinta suostumatta soittamaan taksia, vaikka Kari näytteli

rahapussia, että maksaisimme siitä. Jatkoimme siis kävelyä ja jonkin ajan kuluttua saimme pysäytettyä taksin. Disassa ovea turhaan kiskottuani ja taksille palattuani kuski selitti meille jotain (espanjaksi) ja ymmärsimme, että tänään on joku juhlapäivä ja kaikki kiinni. Pyysimme taksikuskia viemään meidän Port Officeen ilmoittautumista varten, mutta yhteisen kielen puutteessa hän ei ilmeisesti ymmärtänyt meitä ja vei takaisin satamaan. No, myöhemmin kaupungille mennessämme juttelimme saksalaisveneen kipparin kanssa ja hän kertoi, ettei satamatoimisto olisi ollut aukikaan juhlapäivän vuoksi. Kiertelimme kaupungilla, joka oli huomattavasti miellyttävämpi kuin mitä satama lupasi. ”Perhe” yritti illalla tulla satamaan, mutta ei löytänyt sopivaa paikkaa, joten läksi muualle.

16.9. Aamulla läksimme taas liikkeelle kaasupullojen kanssa. Taksia ei matkalla sattunut kohdalle, joten kävelimme noin kolmen kilometrin matkan Disaan. Siellä ei ihmetelty pullojamme (kevytpullot, jollaisia kaikesta päätellen täälläpäin ei juurikaan ole) vaan heti, kun laskimme ne lattialle, meiltä tultiin kysymään, halusimmeko butaania vai propaania ja saman tien kutsuttiin kaiuttimilla joku paikalle. Pullot vietiin ja saimme ne täpötäysinä takaisin 20 minuutin kuluttua. Hinta vain 10,22 € (kaksi isoa ja yksi pikkupullo)! Palasimme taksilla takaisin satamaan vaivautumatta Port Officeen täyttämään lippusia ja lappusia ja kertomaan, että tulimme ja lähdemme. Toivottavasti siitä ei koidu harmia myöhemmin! Veneelle palattuamme totesimme, että taksimatkat maksoivat enemmän kuin itse kaasua. Saimme vauhdikkaan purjehduksen enimmillään 12 m/s tuulessa 10 mailin päässä olevaan Puerto Caleron satamaan. Ilmoittautuminen kävi kivuttomammin kuin missään pitkään aikaan. Tämä satama on uusi, hieno ja siisti. Pollarit ovat kiillotettua messinkiä ja tikkaat ruostumatonta terästä. Käyttäytymissäännötkin ovat ankarat:

pyykkinaruja ei saa viritellä veneeseen, laiturisuihkut kielletty, samoin veneen oman vessan käyttäminen. Rannassa on pitkä rivi ravintoloita, erilaisia sukellus- ja veneretkimyyjiä, pieni supermarket ja onneton venetarvikekauppa. Satamakonttorissa on ilmainen internet käytettävissä. Sähköä emme saaneet laiturista, koska meillä ei ollut sopivaa adapteria. ”Perhekin” näytti olevan täällä. Illalla kävimme irlantilaispubissa istahtamassa ja katselemassa maailman menoa.

17.9. Kari kävi lenkillä aamulla ja sitten alkoi tehdä mieli ankkuriin, vaikka olimme alun perin ajatelleet viipyä täällä pari yötä. Siispä menoksi. Ankkuroimme jyrkkien kallioiden ja hiekkarantojen reunustamaan lahteen. Veneitä oli ankkurissa aika paljon, suurin osa tosin paikallisia. Turisteja kuljettavia katamaraaneja seilasi edes takaisin pitkin päivää. Illalla swell alkoi kiusata ja olimme jo menossa läheiseen marinaan, mutta katsellessamme lahden toiselle puolen ankkuroituneita veneitä ja todettuamme niiden olevan aika rauhallisia, tipautimme ankkurin sinne. Illastimme täysikuun ja päivällä ostettujen kauniiden tukkulyhtyjen valossa.

18.9. Yöllä swell antoi taas meille muistutuksen olemassaolostaan ja keikutteli Erica epämuikavasti. Päätimme kuitenkin jäädä viettämään päivää veneellä ja mennä ehkä yöksi satamaan. Jollailimme uimarannalle, jossa osa auringonpalvojista oli nakusillaan, osa ei. Kävimme uimassa ja kiipesimme viereiselle kalliolle ihailemaan maisemia. Myöhäisen lounaan ja päiväunien jälkeen iltapäivällä nostimme ankkurin ja siirryimme parin mailin päässä sijaitsevaan Marina Rubiconiin. Meitä autettiin kiinnittymään vastaanottolaituriin, samoin kuin ilmoittautumisen jälkeen varsinaiselle laituripaikalle. Tämä marina on varmasti hienoin, missä koskaan olemme olleet. Rakennukset ovat aika uusia, valkoisia ja kauniisti sijoiteltu. Niiden välissä on pikku kujasia ja käytäviä, istutuksia on paljon ja kaiken kukkuraksi täällä on uima-allas. Ravintoloita on tietysti joka lähtöön, pieni supermarket ja vaatemyymälöitä – tosin meikäläisten kukkarolle sopimattomia, Lacoste, Bossia jne.

19.9. Kari kävi lenkillä ja on kunnostellut polkupyöriämme kun taas minä olen askarrellut tämän kirjallisen tehtävän parissa. Seuraavaksi täytyy saada lounasta ja sitten tämä juttu sähköpostiin.

Leppoisia syyspäiviä toivottaen

Arja ja Kari